

РЕШЕНИЕ

№ 3488

гр. София, 01.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 17.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **3723** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на З. А., [дата на раждане] , гражданин на Руската федерация, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Н. П., срещу Заповед № 3-558 от 18.02.2020 г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неправилно приложение на закона, липса на мотиви и съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят счита, че административният орган не е събрал всички относими към случая му доказателства и не са налице основания за налагане на най-тежката обезпечителна мярка. Счита задържането си за произволно, без преди това да са изчерпани възможностите за по-леки мерки. Оспорва наличието на опасност от укриване поради изземването при задържането му на национален паспорт, издаден от Руската федерация, и на разрешение за пребиваване № А31982836, издадено на 03.12.2015 г. от Република А., със срок на валидност до 03.12.2020 г. Счита, че е лишен от възможността за ефективна правна защита. Предвид изложеното намира задържането си за непропорционално и неоправдано. Претендира за отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

Ответникът председател на Държавна агенция „Национална сигурност“ оспорва

жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 3-557 от 18.02.2020 г. на председателя на ДАНС на З. А., [дата на раждане], гражданин на Руската федерация, на основание чл.42, ал.1, т.2, чл.10, ал.1, т.1 и чл.44, ал.1 ЗЧРБ, е наложена ПАМ „експулсиране“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на ЕС“.

Във връзка с наложената ПАМ „експулсиране“ и предвид мотивите на доклад рег. № Т-6-950 от 18.02.2020 г. с оспорената заповед чужденецът е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР предвид наличието на опасност от укриване.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед не е съобщена на жалбоподателя в присъствието на преводач, поради което следва да се приеме, че е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1, вр. чл.44, ал.6 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 и ал.10 ЗЧРБ – председателя на ДАНС.

Противно на твърденията в жалбата, актът е мотивиран от фактическа и правна страна. Като фактическо основание за налагане на мярката е посочено наличието на опасност чужденецът да се укрие. Мотивите на оспорената заповед следва да се считат за допълнени с мотивите на доклад рег. № Т-6-950 от 18.02.2020 г. предвид Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС.

Същите са приложени по делото в класифициран материал доклад рег. № RB 202001-001-03-Т-6-2364 от 05.05.2020 г. и извадка от доклад рег. № RB 202001-001-03-Т-6-2366 от 05.05.2020 г.

С това са изпълнени изискванията на чл.44, ал.10 ЗЧРБ – оспореният акт съдържа посочване на необходимостта и законовото основание за принудително настаняване в СДВНЧ, поради което не е налице отменителното основание по чл.146, т.2 АПК.

Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или, ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Чужденецът своевременно е организирал съдебното оспорване на акта, поради което не е бил препятстван при упражняване на правото си на защита срещу него.

Съгласно чл.44, ал.6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Според чл.44, ал.8 ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца.

Нормата кореспондира с чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато:

а) е налице опасност от укриване; или

б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури.

Според чл.15, пар.5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл.15, пар.6 от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ от 6 месеца.

Както националното, така и съюзното, право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: лицето възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване.

По силата на пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

Съдът приема, че по отношение на З. А. са налице такива конкретни фактическите данни, които сочат на опасност от укриване. Според наличната информация З. А. не е допуснат да премине на територията на България от територията на Румъния и е върнат в страната ни от румънските власти. На лицето е извършена проверка, при която в багажа му е открит документ за самоличност № 16375407, на чеченския гражданин С. Е., [дата на раждане] Тези основания и допълнително посочените в приложен по делото в класифициран материал доклад рег. № RB 202001-001-03-Т-6-2364 от 05.05.2020 г. правилно и обосновано са дали основание на административния орган да приеме, че е налице опасност от укриване на чужденеца. Същият не е допуснат на територията на държава-членка на ЕС и притежава чужд документ за самоличност. Тези обстоятелства следва да се тълкуват, че лицето е представило е невярна информация по смисъла на примерното изброяване на пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ.

С това са изпълнени предпоставките по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл.39а, ал.1, т.3 ЗЧРБ и е налице опасност от укриване. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че заповедта не обслужва законовата

цел. Напротив, целта на наложената обезпечителна мярка по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена предвид мотивите на доклад рег. № RB 202001-001-03-T-6-2364 от 05.05.2020 г. и извадка от доклад рег. № RB 202001-001-03-T-6-2366 от 05.05.2020 г. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване.

Несподелима е тезата на жалбоподателя, че мярката е непропорционална предвид „освобождаването му и недовеждане докрай на процедурата по експулсиране“. Напускането на чужденеца от страната ни е указание, че мярката е изпълнила своята цел.

В конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, по смисъла на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, тъй като не са изпълнени предпоставките по чл.44, ал.5 ЗЧРБ, вр. чл.72, чл.72б и чл.72г ППЗЧРБ. Чужденецът не твърди, нито представя доказателства, че отговаря на изискванията на чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ. Няма постъпила декларация от български гражданин за осигуряване на жилище и финансова издръжка, не са налице данни лицето да разполага със средства за самостоятелна издръжка. Въз основа на изложеното, оплакванията на жалбоподателя за нарушение на чл.6 АПК, тъй като спрямо него не могат да се наложат по-благоприятни мерки, са изцяло неоснователни. По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК ответникът има право на разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение, но същият не е заявил искане в тази насока.

Така мотивиран, Административен съд София град, ---I-во отделение, 69-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. А., [дата на раждане], гражданин на Руската федерация, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Н. П., срещу Заповед № 3-558 от 18.02.2020 г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: